

Arrest

nr. 101 605 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) B.(...), bent een negentienjarige Afghaanse jongeman van Pashtoun-origine. U werd geboren in het dorp Pekha, gelegen in het district Achin dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Nangarhar. U ging naar school tot de vierde klas. Uw ouders wonen nog steeds in Pekha dorp samen met uw jongere broer. U heeft geen contact met uw ouders. Af en toe kan u bellen met de oom van moederszijde. Uw oudere broer was een tolk voor de Amerikanen wat meteen ook de aanleiding vormde voor uw problemen.

Uw broer had u aangemoedigd Engels te studeren zodat u ook een job als tolk zou kunnen bemachtigen. U volgde twee graden in Abid Khogyani Institute of Management and Business Administration in de stad Jalalabad. In totaal volgde u vier maanden les. In die periode verbleef u in Jalalabad in een huurappartement samen met wat vrienden van uw broer. Uw broer werkte

ook in Jalalabad. Hij kwam af en toen op bezoek bij jullie (u en uw huisgenoten) maar hij deelde jullie zijn adres niet mee uit veiligheidsoverwegingen. Uw broer ging ook soms naar andere provincies zoals Kunar, Laghman en Kandahar om te werken als tolk. Hij had uw vader echter wijsgemaakt dat hij een studio had in Jalalabad waar hij documenten vertaalde voor de Amerikanen.

Uw problemen begonnen drie maanden nadat u de Engelse cursus was begonnen. Bij u thuis werd er een brief bezorgd met een boodschap aan uw vader. Hij diende zijn zonen te doen stoppen met hun werk voor de Amerikanen en met de Engelse cursus. Jullie moesten ook de taliban vervoegen. Indien uw vader dit niet deed, zou hij de doodstraf krijgen.

Een week later toen u naar huis op bezoek was gegaan, werd u ingelicht over de brief. U heeft toen uw broer opgebeld om hem te verwittigen van wat er gaande was. Uw broer zei dat de taliban dit altijd doen en dat hij die brief met jullie zou bespreken wanneer hij naar huis kwam. Hij raadde u aan om verder te studeren.

Drie weken later kwam uw broer op bezoek bij zijn ouders. U was gebleven in Jalalabad. Toen hij naar Maktab bazaar ging, werd hij ontvoerd door vier taliban-leden. U werd op de hoogte gebracht door uw oom van moederszijde. U bleef in Jalalabad waar de vriend van uw broer bij wie u logeerde iemand aansprak die u kon helpen het land uit te komen. Twee dagen na de ontvoering verliet u Afghanistan.

U ontvluchtte Afghanistan in januari 2011 en kwam aan in België op 10 april 2011 waar u de volgende dag op 11 april 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven omwille van de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara, uw vaders taskara, twee diploma's van de Engelse cursus en een dreigbrief van de taliban voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig geloofwaardig zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het op basis van het door u voorgelegde document uw vader is die bedreigd wordt door de taliban en aangemaand wordt om uw broer en u te doen stoppen met jullie job of studies (eerste gehoor CGVS p. 4) terwijl u dacht dat enkel u en uw broer werden bedreigd (tweede gehoor CGVS p. 9). Het valt natuurlijk niet te verklaren dat nadat uw vader die brief heeft laten voorlezen door de qari van de moskee (eerste gehoor CGVS p. 10), jullie deze brief uitvoerig besproken hebben binnen de familie en uzelf deze brief talloze keren gelezen heeft (allemaal gedragingen die men kan verwachten van iemand die een dreigbrief van de taliban ontvangt) dat u zich vergist in de persoon aan wie het geadresseerd wordt en wie bedreigd wordt. In die context is het natuurlijk ook weinig logisch dat de taliban uw vader, die verantwoordelijk wordt gesteld om u en uw broer te doen stoppen met jullie activiteiten en bedreigd wordt met de dood als hij hier niet in slaagt, niet op één of andere manier aanpakt maar meteen overgaat tot de ontvoering van uw broer. Ten slotte moet hierbij opgemerkt worden dat uw vader, ondanks de bedreigingen aan zijn adres geen enkele bescherming zoekt of voorzorgsmaatregelen neemt om de dreiging die uitgaat van de taliban te verminderen (eerste gehoor CGVS p. 18).

Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat als uw vader een brief van de taliban ontvangt, waarin hij bedreigd wordt met de dood als hij jullie niet doet stoppen met werken of studeren, hij een passieve houding aanneemt en niets onderneemt. Nochtans heeft uw vader besef van het gevaar wat een job als tolk inhoudt. Getuige hiervan uw verklaring dat uw vader nooit akkoord zou gaan met uw broer die als tolk naar andere provincies gaat werken (tweede gehoor CGVS p. 8). **Het is dan ook weinig logisch dat hij zeven dagen lang niets onderneemt en u pas op de hoogte brengt van die dreigbrief als u eens op bezoek komt (eerste gehoor CGVS p. 10).** Het was immers uw vader zelf die met de dood bedreigd werd indien hij jullie niet liet stoppen met werken. In die context is het vreemd dat hij geen contact met jullie opneemt. Uw excuus dat hij geen GSM zou hebben (eerste gehoor CGVS p. 16), is onvoldoende aangezien hij u wel meteen op de hoogte kon brengen van de ontvoering van uw broer via uw ooms GSM (eerste gehoor CGVS p. 15). Daar bij komt nog dat ook u vermeld wordt in de brief. In die hoedanigheid loopt ook u een risico door de taliban gevisieerd te worden en zou het niet meer dan logisch zijn dat hij u zou informeren over de bedreiging. Ook uw broer had geen idee dat er een dreigbrief waarin hij vermeld wordt, werd gezonden naar uw huis. Bovendien

verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u uw broer geïnformeerd heeft over die brief (eerste gehoor CGVS p. 10) terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaart dat uw vader uw broer verwittigde (tweede gehoor CGVS p. 8).

Vervolgens is er een te grote discrepantie tussen de verregaande voorzorgsmaatregelen die uw broer neemt en zijn lauwe reactie als er dan effectief een dreiging ontstaat omwille van zijn job. Zo verklaarde u dat uw broer u niet meedeelde waar hij woonde uit schrik bespioneerd te worden (eerste gehoor CGVS p. 9). U voegde eraan toe dat de vrienden van uw broer bij wie u logeerde in Jalalabad zijn adres ook niet kenden (eerste gehoor CGVS p. 10) en dat het verborgen houden van hun adres een normale zaak is voor tolken omwille van veiligheidsredenen (tweede gehoor CGVS p. 7). Verder verklaarde u niet in Jalalabad rond te lopen omdat uw broer dit had gezegd (eerste gehoor CGVS p. 16). Hierbij moet worden vermeld dat uw broer dus nog voordat er enige sprake was van dreiging, u oplegde om niet naar buiten te gaan in de stad uit schrik voor mensen die aanstoot aan jullie activiteiten zouden kunnen nemen (eerste gehoor CGVS p. 16). Ten slotte had hij u ook niets gezegd over zijn werkgever. Als u gevraagd wordt of hij nooit iets vertelde over zijn werk of als u nooit iets vroeg, antwoordt u dat tolken hun precieze werkgever proberen te verstoppen. Ook dit is naar grote waarschijnlijkheid ingegeven uit veiligheidsoverwegingen. Hieruit blijkt dat hij zich terdege bewust is van de gevaren die een job als tolk inhouden en dat hij uw veiligheid hoog in het vaandel draagt. **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat als u hem op de hoogte stelt van de dreigbrief waarin u en uw broer vernoemd worden, u verklaart dat hij er geen aandacht aan schonk (tweede gehoor CGVS p. 10).** Hij zou er nog aan toegevoegd hebben dat de taliban dit altijd doen en dat hij helemaal geen gevaarlijke job heeft (tweede gehoor CGVS p. 10). **Als zijn job toch niet zo gevaarlijk was, kan men zich de vraag stellen waarom hij dergelijke verregaande veiligheidsmaatregelen als het geheimhouden van zijn woonplaats voor zijn eigen familie praktiseert. Zijn reactie op de dreigbrief en de veiligheidsmaatregelen die hij neemt, zelfs toen er nog geen sprake was van de dreigbrief, verschillen zodanig van elkaar dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondermijnd worden.**

Verder beweerde u dat uw broer zijn werkgever geheim probeerde te houden. U verklaarde zelfs dat als iemand voor de Amerikanen werkt ze proberen te verbergen of hun werkgever een privé-organisatie of het leger is (tweede gehoor CGVS p. 8). U lijkt blijkbaar niet te beseffen dat het er weinig toe doet of men nu voor een privé-organisatie of het leger werkt. Vanaf dat men werkt voor buitenlanders zijn er mensen die daar aanstoot aan nemen. Dat u dergelijke verklaring aflegt, toont dan ook aan dat u niet goed weet hoe het is om iemand in de familie te hebben die voor de Amerikanen werkt. Bovendien lijken al deze maatregelen genomen door uw broer een maat voor niks gelet op het feit dat u beweerde dat iedereen op de hoogte was van zijn job als tolk (eerste gehoor CGVS p. 17). **Die maatregelen mogen hem dan misschien beschermen in Jalalabad zelf maar éénmaal hij op bezoek komt in zijn geboortedorp is hij kwetsbaar. Het is dan ook weinig aannemelijk dat hij nadat hij op de hoogte werd gebracht van de dreigbrief hij zich zo maar naar zijn dorp begeeft zonder voorzorgsmaatregelen.** Als hij naar zijn dorp gaat, gaat hij immers naar mensen die allemaal weten wat voor werk hij doet en de personen die de brief hebben verstuurd naar uw vader. Bovendien is het vreemd dat u geen verklaring heeft voor hoe de mensen in het dorp te weten zijn gekomen dat uw broer een tolk was. Als uw broer erin slaagde zijn eigen adres en de verplaatsingen naar de provincies Kandahar, Laghman en Kunar geheim te kunnen houden tegenover zijn eigen vader (tweede gehoor CGVS p. 8), moet het toch ook mogelijk geweest zijn om zijn job als tolk verborgen te houden voor de dorpingen. **Dat u geen duidelijke verklaring heeft hoe ze dit toch te weten zijn gekomen is dan ook weinig waarschijnlijk.**

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u wat betreft de afwikkeling van uw problemen in Afghanistan u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u eerst dat uw oom met iemand had gesproken en het één en het ander had geregeld en u zo naar België was gekomen (eerste gehoor CGVS p. 8). Als u even verder in het gehoor wordt gevraagd of uw oom dan naar Jalalabad was gekomen, antwoordt u ik heb hem niet gezien, hij heeft tegen iemand gesproken (eerste gehoor CGVS p. 16). Als u dan gevraagd wordt hoe u in contact bent gekomen met de persoon die u uit Afghanistan wegbracht, antwoordt u dan weer dat het de persoon was bij wie u verbleef die met de smokkelaar sprak (eerste gehoor CGVS p. 16). U voegde er nog aan toe dat u zowel de smokkelaar als de chauffeur die u naar de stad Peshawar bracht niet gezien heeft (eerste gehoor CGVS p. 16). **Het feit dat u dergelijke onsamenvhangende verklaringen aflegt over uw vlucht, zou er kunnen op wijzen dat uw vlucht niet zo haastig georganiseerd werd zoals u beweert en dat bijgevolg de dreiging niet zo imminent was.** Daarnaast werd u gevraagd of uw vader de taliban heeft proberen te contacteren om te weten te komen wat er met uw broer is gebeurd (tweede gehoor CGVS p. 11). Uw antwoord nee, dat heeft hij nooit gedaan (tweede gehoor CGVS p. 11) is compleet het tegenovergestelde van wat u even later beweert namelijk dat uw vader contact opgenomen heeft met mensen die zouden contact gehad hebben met de taliban (tweede gehoor CGVS p. 11). **Ook deze**

tegenstrijdige verklaringen doen geen goed aan uw geloofwaardigheid. Zeker als u gevraagd wordt om daarover iets meer te vertellen en u antwoordt dat u niet meer weet maar dat uw vader dit verteld heeft (tweede gehoor CGVS p. 11).

Vreemd genoeg had u tijdens het eerste gehoor verklaard dat u geen contact meer had gehad met uw ouders (eerste gehoor CGVS p. 5, 15 en 16). **Uw verklaringen over het contact zoeken met de taliban zijn dus weinig waarschijnlijk aannemelijk.**

De vaststelling dat u eigenlijk niet weet wie wordt bedreigd in de dreigbrief van de taliban, dat uw vader niets onderneemt na het ontvangen van de dreigbrief, de vaststelling van de lauwe reactie van uw broer op de dreigbrief die nochtans zich terdege bewust was van het risico en daarom verregaande voorzorgsmaatregelen nam samen met de tegenstrijdigheden in de afwikkeling van uw problemen in Afghanistan, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw taskara en de taskara van uw vader bevestigen enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. Ook uw diploma's worden niet betwist. Hierbij moet wel worden opgemerkt dat hierboven reeds aangetoond werd dat de vervolging omwille van uw Engelse cursus als ongeloofwaardig werd beschouwd. Wat betreft de dreigbrief is het zo dat dit een zelfgeschreven brief is waarvan bijgevolg de authenticiteit moeilijk achterhaald kan worden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Achin gelegen in de provincie Nangarhar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad.

Zo verklaarde u vier maanden in Jalalabad gewoond te hebben (eerste gehoor CGVS p. 4) en alhoewel u beweerde niet uit uw huis te zijn gekomen (eerste gehoor CGVS p. 16), blijkt uit uw verklaringen dat u goed bekend met Jalalabad (tweede gehoor CGVS p. 6 en 7). Verder beweerde u een Engelstalige cursus gevolgd te hebben die u zeker van pas zal komen bij het vinden van een job.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalst indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiels dossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte

operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een regelrechte catastrofe was. De tolk viel in slaap, maakte contant grapjes en *inside jokes* met de dossierbehandelaar, vertelde aan de dossierbehandelaar de avond voordien te zijn uit geweest, gaapte veelvuldig en vroeg regelmatig aan de dossierbehandelaar een vraag te herhalen of aan verzoeker een antwoord te herhalen. Hiervan is echter niets terug te vinden in het gehoorverslag, hoewel de raadsman opmerkingen maakte. De dossierbehandelaar en de tolk vonden het ook nodig om grapjes te maken bij het tonen van foto's. De tolk klopte zichzelf telkens op de wangen om wakker te blijven en vond dit bijzonder grappig. Verzoeker is dan ook van mening dat met de inhoud van het eerste verslag geen rekening kan gehouden worden. Indien de raadsman van verzoeker niet had aangedrongen op een nieuw gehoor, had men verzoeker in feite geen enkele kans gegeven om zijn relaas te doen. Daarenboven moeten er ook vijanden zijn in het dorp van verzoeker nu de broer van verzoeker blijkbaar door iemand van daar is verraden. Dit werd ook opgemerkt aan het einde van het eerste gehoor, maar werd niet verder onderzocht in het tweede gehoor. Het dient ten stelligste benadrukt te worden dat verzoeker geen hoogopgeleid iemand is, nu hij amper vier jaar naar school is geweest en een cursus van vier maanden met een uur per dag Engels les volgde. Bij het verlaten van Afghanistan sprak hij dan ook absoluut geen Engels zoals vandaag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt een verkeerde redenering met betrekking tot de brief van de taliban. Hij stelt met name dat het de vader van verzoeker is die bedreigd werd en dat verzoeker enkel denkt dat hijzelf en zijn broer bedreigd werden. Deze redenering berust echter op een foutieve feitenbevinding. Het is namelijk zo dat de brief inderdaad gericht is aan de vader van verzoeker en zijn broer, maar het is verzoeker die moet stoppen met studeren. Het spreekt voor zich dat niet alleen het leven van de vader van verzoeker, maar ook van verzoeker zelf en zijn broer in gevaar is, nu de vader van verzoeker niet deed wat de taliban hem vroeg. Verzoeker heeft overigens nergens verklaard dat hij de brief heeft besproken of gelezen. Verzoeker was in Jalalabad op het moment dat de taliban de brief stuurde en was er niet bij toen zijn vader naar de qari in de moskee ging. Het werk dat verzoeker zijn broer deed is daarenboven zeer gevaarlijk en verzoeker beoogde een gelijkaardige job. Door de broer van verzoeker te ontvoeren werd de vader van verzoeker harder getroffen dan als men hem gewoon zou gedood hebben. Verzoeker merkt op dat personen die een belangrijke functie uitoefenen, zoals een tolk, geen bescherming krijgen. Verzoeker zei nooit dat hij pas na zeven dagen werd ingelicht over de brief. Hij en zijn vader hadden geen rechtstreeks contact met elkaar, omdat zijn vader geen gsm had. Verzoeker ziet niet in wat er hier onlogisch is. Er wordt hier verwezen naar passages uit het eerste gehoor, waarmee geen rekening kan gehouden worden. De broer van verzoeker nam inderdaad maatregelen om niet ontdekt te worden door de taliban uit angst. Verzoeker drukte zich verkeerd uit toen hij zei dat zijn broer er geen aandacht aan besteedde. In feite bedoelde hij dat zijn broer zich niet wou laten afschrikken. Het is gekend dat de taliban dergelijke brieven stuurt en hij wou dapper zijn. Daarenboven dacht hij dat men niet wist waar hij woonde in Jalalabad en dat hij voldoende voorzichtig was geweest. Hij wou dan ook niet stoppen met werken, maar nam de dreiging uiteraard ernstig. Verzoeker ziet niet in hoe op basis van de houding van zijn broer tot de conclusie kan gekomen worden dat zijn asielrelaas niet

geloofwaardig is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet bijzonder veel toevoegingen aan het gehoor en bedenkt er zaken bij die verzoeker niet heeft verklaard. De broer van verzoeker bleef op verschillende plaatsen en probeerde zijn werk als tolk geheim te houden. Dat de taliban er achter kwam heeft waarschijnlijk te maken met een familielid of een vriend die het vertelde. Verzoeker weet niet of zijn broer bijzondere voorzorgsmaatregelen nam om naar het dorp te komen. De broer van verzoeker wist alleszins nog niet van de dreigbrief van de taliban voor hij naar het dorp kwam, zodat het logisch is dat hij geen voorzorgen kon nemen. Verzoeker vertrok twee dagen na de ontvoering van zijn broer en alles werd dan ook bijzonder haastig geregeld. De oom van verzoeker kende een van de personen bij wie verzoeker leefde in Jalalabad, met wie hij de reis regelde.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De familie van verzoeker woont in Pekha dorp en niet in Jalalabad. Verzoeker verbleef slechts gedurende vier maanden in Jalalabad om er Engels te leren. Daarenboven blijkt uit de eigen informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het helemaal niet veilig is in Jalalabad. Het gaat niet op om op een zodanige wijze met het leven van verzoeker te spelen door te zeggen dat de kans dat hij het slachtoffer van willekeurig geweld wordt, kleiner is geworden, maar niet onbestaande. Bovendien kan verzoeker zijn eigen overheid hem hiertegen niet beschermen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat, waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er geen rekening kan gehouden worden met de inhoud van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omdat de tolk moe was en veelvuldig moest vragen om verklaringen te herhalen, dit geenszins inhoudt dat de vertalingen van de verklaringen van verzoeker verkeerd zouden zijn. Verzoeker toont ook nergens concreet aan dat de vertalingen van zijn verklaringen hierdoor werden beïnvloed. Overigens merkt de Raad op dat de raadsman van verzoeker op het einde van het tweede gehoor zelf verwijst naar de problemen van verzoeker zoals hij ze heeft uiteengezet in het eerste gehoor (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 12). Aldus is de Raad van mening dat weldegelijk rekening kan gehouden worden met de verklaringen die verzoeker tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft afgelegd.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, wanneer hem gevraagd wordt wat er in de dreigbrief van de taliban staat, stelt dat hij en zijn broer bedreigd worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 9), terwijl de doodsb bedreigingen in de brief aan hun vader gericht zijn (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het hier een foutieve feitenvinding betreft, aangezien het voor zich spreekt dat niet alleen het leven van hun vader, maar ook het leven van hemzelf en zijn broer in gevaar zijn, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker de vraag wat er in de brief stond verkeerdelijk beantwoordde. Het argument dat hij geen hoogopgeleid iemand is, nu hij amper vier jaar naar school is geweest en een cursus van vier maanden met een uur per dag Engelse les volgde voor zover dit element ter verschoning van voormelde vaststelling wordt aangevoerd, is onafdoende gezien deze dreigbrief deel uitmaakt van de kern van verzoekers asielrelaas waardoor redelijkerwijze van hem kan verwacht worden dat hij hierover correcte verklaringen zou afleggen. Waar verzoeker thans stelt nergens te hebben verklaard dat hij de brief heeft besproken of gelezen, merkt de Raad op dat verzoeker wel degelijk stelde: "Wanneer hij die brief

ontving ben ik na een week naar huis gegaan en toen heeft mijn vader me over die brief (sic) verteld (...)" (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 10). Het is dan ook niet aannemelijk dat gezien de aard van een dergelijke brief, verzoeker en zijn vader deze brief niet hebben besproken. Ook de algemene stelling dat de vader van verzoeker harder getroffen werd door verzoekers broer te ontvoeren dan als men hem gewoon zou gedood hebben, is niet bij machte voormelde vaststellingen te verschonen.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoekers vader bij het ontvangen van een dergelijke bedreiging een week lang zou wachten om verzoeker op de hoogte te brengen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontkent dat hij gesteld zou hebben dat zijn vader hem pas na zeven dagen op de hoogte gebracht heeft, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde: *"Wanneer hij die brief ontving ben ik na een week naar huis gegaan en toen heeft mijn vader me over die brief (sic) verteld (...)"* (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 10). Waar verzoeker stelt dat hij en zijn vader geen rechtstreeks contact hadden met elkaar omdat zijn vader geen gsm had, stelt de Raad vast dat dit geen afdoende verklaring is, nu de vader van verzoeker contact kon opnemen met verzoeker via zijn oom (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 16). Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af doordat hij tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hijzelf zijn broer op de hoogte bracht van de dreigbrief (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 10), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaart dat zijn broer het te weten kwam via hun vader (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 10). Waar verzoeker opmerkt dat personen die een belangrijke functie uitoefenen, zoals een tolk, geen bescherming krijgen, is slechts een algemene bewering die niet wordt gestaafd.

Verzoeker verklaarde daarnaast dat zijn broer geen informatie wou lossen over zijn werkgever (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 8) en zelfs niet wou meedelen aan verzoeker of aan zijn vrienden waar hij woonde uit schrik bespioneerd te worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 9-10). Dit is volgens verzoeker een normale zaak voor tolken omwille van veiligheidsredenen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers broer als reactie op de dreigbrief slechts stelt dat de taliban dit altijd doen en tegen verzoekers vader zei dat hij niet wou stoppen met werken omdat zijn werk niet zo gevaarlijk was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 10).

Overigens spreekt verzoeker zichzelf tegen door in onderhavig verzoekschrift te stellen dat het logisch is dat zijn broer geen veiligheidsmaatregelen kon nemen voor hij naar het dorp kwam omdat hij nog niet van de brief van de taliban wist. Verzoeker verklaarde immers dat zijn broer in Jalalabad was en dat hij hem telefonisch op de hoogte bracht (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 10-11). Aldus was verzoekers broer wel op de hoogte van de dreigbrief voor hij naar het dorp kwam. Ten slotte legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het feit of zijn vader al dan niet heeft geprobeerd om de taliban te contacteren om te weten te komen wat er met zijn broer is gebeurd. Zo stelt verzoeker eerst dat zijn vader dit nooit gedaan heeft, om vervolgens te stellen dat zijn vader heeft gezegd dat hij geprobeerd heeft om contact op te nemen met mensen die bij de taliban zitten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 11)

2.5. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een

intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen jongeman is en reeds vier maanden in Jalalabad woonde om er te studeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 5 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 5). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij Jalalabad goed kent (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 6-7), niettegenstaande hij verklaarde niet buiten te komen in de maanden dat hij er studeerde (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/03/2012, p. 16). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. Verzoeker brengt geen enkele informatie aan die bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad weerlegt. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot het tegenspreken van bovenstaande informatie door te verwijzen naar enkele passages uit deze informatie. Verzoeker brengt echter geen informatie aan die de bovenstaande vaststellingen kan weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF